

Tâm tình với các bạn trẻ yêu nước tại quốc nội

Bằng Phong Đặng Văn Âu

California, ngày 24 tháng 1 năm 2013

Cùng các bạn trẻ thân yêu,

Trước hết, xin phép các bạn cho tôi được bày tỏ nỗi xót xa vô hạn và niềm khâm phục vô cùng của tôi đến các bạn.

– Xót xa vô hạn, vì các bạn chẳng may sinh ra trên một Đất Nước bị thống trị bởi Đảng Cộng sản, một tập đoàn cầm quyền vô cùng tàn bạo, bất nhân, bất nghĩa và mất hết khả năng biết xấu hổ, cam tâm làm nô lệ ngoại bang để tha hồ vơ vét, ăn cắp.

– Khâm phục vô cùng, vì các bạn có tấm lòng yêu quê hương, dân tộc cao độ mới có cái dũng khí để vượt lên trên sự sợ hãi, bất chấp mọi hiểm nguy cho bản thân, cho gia đình nhằm cất lên tiếng nói chính đáng của một CON NGƯỜI.

Tôi cũng đã trải qua một thời tuổi trẻ như các bạn. Thanh niên thuộc thế hệ của tôi đã tình nguyện gia nhập quân đội để có phương tiện đấu tranh vũ trang chống lại làn sóng Đỏ từ phương bắc. Xin đừng hiểu chúng tôi gia nhập quân đội vì ham đánh nhau, thích sự chém giết! Chúng tôi không chống lại sự thống nhất đất nước, toàn vẹn lãnh thổ, cho dù bằng phương tiện chiến tranh. Chúng tôi chống lại họa cộng sản vì biết trước nếu mình trốn tránh nhiệm vụ thì đất nước sẽ bị kẻ thù truyền kiếp – Trung Hoa – đô hộ. Người lính Miền Bắc nghe lời tuyên truyền huyễn hoặc “chống Mỹ cứu nước, giải phóng Miền Nam” nên tưởng rằng mình đang chiến đấu cho một lý tưởng cao đẹp. Sự thật là họ bị đẩy vào lò lửa chiến tranh do Bắc Bộ phủ, bọn tay sai của Đế quốc Đỏ đánh lừa, cưỡng bách đi làm nghĩa vụ quốc tế. Những thương binh trước kia từng được tuyên dương anh hùng, nay là những dân oan đi khiếu kiện bị bắt bớ, đánh đập, tù đày.

Một trăm giống Việt sống bên bờ sông Dương Tử mà chỉ còn sót lại một giống Lạc Việt ta ngày nay, tôi nghĩ, là nhờ cái khí phách “Thà làm quỷ nước Nam, còn hơn làm vương đất Bắc”. Đúng thế các bạn ạ! Cái khí phách

làm nên một con người tự trọng, một dân tộc bất khuất. Nếu không có khí phách thì con người đó, dân tộc đó nhất định trở thành kẻ nô lệ.

Cái khí phách do đâu mà có? Tôi lại nghĩ: “Khí phách là do hồn thiêng Sông Núi, là do anh linh Tiên Tổ kết tụ lại mà thành”. Những hành động dũng cảm, những lời nói bất khuất của các bạn hiện nay dưới chế độ độc tài toàn trị, là những viên ngọc, viên kim cương rất quý, rất hiếm mà tôi tin chắc dần dần sẽ soi sáng tâm thức những kẻ tham, sân, si để quay về đường ngay nẻo chánh. Các bạn là ngọn lửa làm bùng cháy tiêu tan cái chủ nghĩa “Mackeno” của kẻ thờ ơ, thầy kệ Đất Nước ra sao thì ra, dù bị làm nô lệ cũng cam chịu!

Vừa rồi, tôi có viết một bức thư cho Thiếu tướng Nguyễn trọng Vĩnh, nguyên Đại sứ của nước Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa tại Bắc Kinh. Mặc dầu làm Đại sứ ở Bắc Kinh, nhưng cụ Vĩnh không “thân Tàu” như Hoàng văn Hoan. Dù cao tuổi, cụ Vĩnh vẫn dũng dạc lên tiếng phê phán hành động hèn nhát quy lụy ngoại bang của nhà cầm quyền. Nhưng sau khi đọc bài viết “Từ Đảng Cộng sản lúc ban đầu đến Đảng Cộng sản hiện nay” của cụ Vĩnh đăng trên trang mạng bauxite, tôi buộc lòng phải phản bác luận điệu của tác giả. Cụ Vĩnh xuất thân con nhà bần cố nông, nhờ đi theo cộng sản, được thăng tiến sự nghiệp, cá nhân cụ có quyền biết ơn ông Hồ Chí Minh và cái Đảng Cộng sản. Nhưng cụ bảo rằng nhờ chủ nghĩa cộng sản mà nhân dân Việt Nam giành được độc lập là hoàn toàn nói theo luận điệu tuyên truyền rẻ tiền của cộng sản. Đáng lý ra cụ Vĩnh phải biết xấu hổ vì mình đã góp công sức vào cái Đảng đưa đến tình trạng băng hoại về mọi mặt hôm nay, dù được hưởng ân huệ của Đảng, thì mới xứng đáng là con người còn lương tri, còn có lòng trắc ẩn.

Trước hay sau, chủ nghĩa cộng sản không những là tai họa cho dân tộc Việt Nam, mà là tai họa cho cả nhân loại, đã bị ném vào sọt rác lịch sử. Vậy thì chủ nghĩa cộng sản có gì đáng ca ngợi mà cụ Vĩnh tung hô? Tình trạng tồi tệ trên đất nước Việt Nam chúng ta hôm nay là hậu quả tất yếu của cái nhân cộng sản.

Chủ nghĩa cộng sản do ông Hồ du nhập vào Việt Nam đã gây nên biết bao tang tóc, khổ đau cho đồng bào. Vì sao? Vì đó là một chủ nghĩa hoang tưởng, tàn ác, phi nhân, vô đạo đức, man trá. Bản thân ông Hồ là người thế nào để biến được Việt Nam thành một quốc gia tồi tệ như ngày nay?

Xin sơ lược bản chất ông Hồ:

– Một con người cơ hội. Không xin được làm tay sai cho Pháp thì quay sang đi xin làm tay sai cho Liên Xô, cho Tàu Cộng.

– Một con người đầy tham vọng cho riêng mình. Tiêu diệt tất cả đối thủ, ngay cả những người có cùng ý thức hệ cộng sản. Mặc dầu đã có bộ máy tuyên truyền gồm hạng bồi bút ra sức sùng bái mình, ông Hồ còn giả danh Trần Dân Tiên để tự ca tụng.

– Một con người ngu dốt. Mặc dầu có nhiều tiểu xảo, thủ đoạn gian trá, nhưng vẫn là người kém thông minh. Một tác giả viết về “Cuộc đời khách mệnh của Bác Hồ”, chắc chắn phải được người ta đi tìm tông tích. Giả danh Trần Dân Tiên mà không ý thức được rằng sẽ có ngày mình bị lộ tẩy, đó không phải là người ngu thì là gì? Với cái ngu đó, ông Hồ chỉ có thể là đầu nậu một đảng cướp; chứ không thể là nhà lãnh đạo quốc gia. Người lãnh đạo phải có cái nhìn xa trông rộng, phải ý thức chính sách cai trị của mình sẽ đưa đất nước đi về đâu.

– Một con người nô lệ. Khi được hỏi tại sao “Bác” không viết ra những tư tưởng của “Bác” thì ông ta trả lời (không do dự): “Đã có bác Staline, bác Mao viết rồi!”. Câu trả lời đó, chứng tỏ ông Hồ sẵn sàng bán linh hồn cho ngoại bang, nhắm mắt chạy theo quan thầy, tất nhiên chuyện bán nước phải xảy ra!

– Một con người tàn ác, bất nhân, phản phúc. Giết hàng vạn người từng tham gia, ủng hộ cuộc kháng chiến của mình. Chuyện bà Cát Hanh Long Nguyễn thị Năm ở Hải Phòng là một ví dụ. Sai thuộc hạ giết bà Nông thị Xuân, người đàn bà sinh ra con mình là một thí dụ khác.

– Một con người vô trách nhiệm. Giết oan hàng vạn người trong Cải Cách Ruộng Đất, chỉ giả vờ nhỏ vài giọt nước mắt, truất chức thuộc hạ, còn bản thân vẫn nắm quyền sinh sát. Giao con đẻ của mình cho kẻ khác nuôi để chứng tỏ mình là người chỉ biết tận tụy với nước, với dân. Không dám nhận mình là cha của đứa trẻ, phải được tôn vinh là “cha già dân tộc” thì mới thỏa tham vọng!

Ông Hồ là người thực hiện trung thành đường lối đấu tranh của cộng sản quốc tế theo phương châm: “Cứu cánh biện minh phương tiện”. Để đạt được cứu cánh, ông Hồ không từ nan bất cứ phương tiện nào, bất kể tàn ác đến mức nào. Cứu cánh của ông Hồ là Cướp chính quyền!

Sau khi thắng lợi, ông Hồ thiết lập một bộ máy cai trị chuyên chính với khẩu hiệu “Hồng hơn Chuyên”, nghĩa là dù tài chuyên môn xuất chúng đến thế

nào cũng không đáng kể, tiên quyết là phải tuyệt đối trung thành với Đảng. Mà Đảng là ai? Đảng là ông Hồ và ông Hồ là Đảng! Nói một cách rót ráo, minh bạch: Đó là một bộ máy cai trị bằng khủng bố, bằng đàn áp hết sức quỷ quyệt, rùng rợn, bởi vì chế độ độc tài chỉ cần đoán một số quyền công dân; chế độ chuyên chính vô sản hay cộng sản tiêu diệt quyền Con Người: Quyền Sống, Quyền Hương Tự Do và Quyền Mưu Cầu Hạnh Phúc.

Karl Marx nói: “Chỉ có loài cầm thú mới quay lưng lại trước nỗi thống khổ của đồng loại” để dạy môn đồ trở thành người cộng sản chân chính biết yêu thương đồng loại. Dựa trên tiêu chuẩn đạo đức ấy, những Lénine, Staline, Mao Trạch Đông, Hồ Chí Minh, Kim Nhật Thành ... chưa bao giờ là người cộng sản đích thực trong con mắt của Karl Marx. Không những các ông này quay lưng lại trước nỗi thống khổ của đồng loại, mà chính họ là kẻ gieo rắc chết chóc kinh hoàng, khôn khổ tột độ trên đồng loại.

Cho nên cái đảng do ông Hồ thiết lập là một đảng cướp của giết người trá hình, không tuân thủ Hiến pháp dân chủ do chính ông ta cóp nhặt từ Âu Mỹ. Bởi vậy, chỉ có những hạng người bất tài nhưng mưu mẹo, láu cá, gọi dạ bảo vâng mới có thể tồn tại để ngoi lên địa vị thừa kế sự nghiệp của ông ta. Bất cứ ai có ý kiến khác, dù tốt đẹp cho Đất Nước, đều bị hãm hại bằng cách này hay cách khác. Do đó, những con người có khí phách, yêu nước thương nòi dần dần biến mất, nhường chỗ cho bọn tham quan, xu nịnh, lưu manh, nói những điều cao đẹp, nhưng thi hành những điều tồi bại.

Như tôi trình bày ở đầu bài. Khí phách đã giúp cho dòng giống Lạc Việt duy nhất tồn tại, vì dám can đảm “Châu chấu đá xe”. Ông Hồ là người tiêu diệt khí phách và làm nghèo dân tộc bằng đường lối bán cùng hoá nhân dân. Chủ trương hộ khẩu kiểm soát bao tử là cách tiêu diệt khí phách rất hiệu quả: “đói thì đầu gối phải bò”; “bán cùng sinh đạo tặc”. Tình trạng “man rợ” trên quê hương hiện nay là hậu quả tất yếu từ cái “đảng cướp của giết người” do ông Hồ tạo dựng. Đó là một thực tế trước mắt, sự bào chữa nào cũng chỉ là ngụy biện!

Các Tổng Bí thư, từ Trường Chinh, Lê Duẩn, Đỗ Mười, Nguyễn Văn Linh, Lê Khả Phiêu, Nông Đức Mạnh, Nguyễn Phú Trọng đều là những truyền thân của ông Hồ, những khuôn đúc mang đầy đủ đặc tính gian ác của ông Hồ. Vì trong đám hậu duệ ấy không có bộ mặt nào xứng đáng “lãnh tụ” như ông Hồ, toàn là thứ cá mè một lứa, nên họ bất chấp di chỉ của ông Hồ mong muốn được đốt xác để rải khắp Việt Nam. Họ phải dùng xác ông Hồ như một thứ bùa hộ mệnh, cưỡng bách mọi người phải học tập tư tưởng và đạo

đức của một kẻ bán nước hại dân. Hễ ai nói đặng đến ông Hồ là bị tù rục xương!

Không cần phải là người có lý luận, có kiến thức mới nhận ra cái nghịch lý đầy mâu thuẫn trên Đất Nước: Vừa phê phán tập đoàn cầm quyền bán nước, vừa tôn vinh kẻ bán nước. Giống như vừa lên án Trần Ích Tắc, Lê Chiêu Thống, lại vừa vái lạy Hồ Chí Minh! Còn mang cái não trạng ấy, kêu gọi đoàn kết chống ngoại xâm là một sự khôi hài lố bịch! Tôi yêu nước Việt Nam, tôi chống lại bọn bành trướng Trung Cộng, nhưng tôi không thể đồng hành với những “nhà tranh đấu” còn tung hô Hồ Chí Minh, còn xem ông Hồ như cha già dân tộc.

Cùng các bạn trẻ yêu quý,

Tôi nhìn nhận rằng có những nhà ái quốc gia nhập Đảng Cộng sản vì ngỡ là nó đáp ứng lý tưởng yêu chuộng độc lập, tự do, công bằng xã hội của mình. Nhưng sau khi thấy, biết rõ bộ mặt thật của chế độ tàn ác, bất nhân mà vẫn tung hô vạn tuế cái con người tạo ra cỗ máy cai trị kia thì Đất Nước không thể nào thoát khỏi vòng nô lệ. Các bạn đừng nghĩ rằng tôi là kẻ ở phía thua cuộc, nên cay cú lên án Đảng Cộng Sản cho hả sự căm giận. Những dữ kiện lịch sử còn nguyên vẹn đó; chứ tôi không phịa ra. Trong khi còn đánh nhau với Pháp, Đảng Cộng sản đã là quân cướp: Cướp sinh mạng của các nhà ái quốc không chịu theo chủ nghĩa cộng sản. Chớp thời cơ giành quyền lực vào trong tay thì ông Hồ gọi là “Cướp Chính quyền”. Khi sắp sửa chiến thắng, năm 1953 dưới danh nghĩa “phóng tay phát động quần chúng”, cộng sản đã cướp sinh mạng, tài sản, đất đai của những người bị quy là địa chủ. Sau năm 1975, tuy mang danh nghĩa giải phóng dân tộc, nhưng hành động như thổ phỉ, nào là chiếm đoạt nhà cửa, bí mật đổi tiền, tổ chức vượt biên để lấy vàng bạc... Các bạn muốn biết Đảng Cộng sản cướp của giết người ra sao, hãy tìm đọc “Bên Thắng Cuộc” của nhà báo Huy Đức thì sẽ rõ.

Đảng Cộng sản còn tệ hại hơn đảng cướp Mafia, bởi vì đảng Mafia không nhân danh Tổ Quốc – Dân Tộc để đi ăn cướp. Ăn cướp là ăn cướp, chứ không giả nhân giả nghĩa; nói điều đạo đức để lén lút làm điều đồi bại! Mới đây, trang mạng “boxitvn” lại đăng một bức thư của ông Lê Hiếu Đằng gửi cho nữ nghệ sĩ ưu tú Kim Chi. Ông Lê Hiếu Đằng tự xưng là một trong những “nhà trí thức” đã can đảm dấn thân tranh đấu để rước cộng sản vào Miền Nam. Tôi mở ngoặc, đóng ngoặc kép ba chữ nhà trí thức để nói cho các bạn biết rằng những “nhà trí thức” đó là hạng người mù quáng, chẳng có một mảy may trí tuệ. Thanh niên yêu nước thời năm 1945 tham gia Mặt trận Việt Minh chống Pháp vì chưa có sự hiểu biết về sự tàn ác, lưu manh cộng sản. Thanh niên sau 1954 dù không chứng kiến cảnh đấu tố ở các tòa án

nhân dân, nhưng chỉ cần thấy một triệu dân Miền Bắc lia bỏ mồ mả tổ tiên, cơ nghiệp một đời tạo dựng thì phải tìm đến những người di cư đó để tìm hiểu nguyên nhân vì sao, trước khi chạy theo cái gọi là Mặt trận Giải phóng Dân tộc. Cuốn sách “Nhân văn Giai phẩm” của cụ Hoàng văn Chí xuất bản năm 1959 là một tài liệu quý báu để tìm hiểu tình hình chính trị Miền Bắc như thế nào. Bị tuyên truyền cộng sản đầu độc, được bọn ký giả nằm vùng, bọn đội lốt thầy tu xúi dục, thế là những “nhà trí thức” dở hơi đó dùng nơi học đường làm trụ sở tranh đấu, quấy động để giật sập chế độ dân chủ còn non trẻ của Miền Nam.

Hơn ba mươi năm đối diện trước một đất nước tan hoang, sống trong cái nhà tù khổng lồ, “nhà trí thức” Lê Hiếu Đằng chưa hề có một lời sám hối thẳng thắn vì mình là một trong những kẻ đã phản bội Miền Nam, rước quân cướp vào nhà. Vẫn tự cho mình đi làm lịch sử giống như Nguyễn Đắc Xuân! Muốn được gọi là trí thức thì phải bắt chước nhà văn Dương Thu Hương kia kìa. Mặc dù lớn lên trong chế độ cộng sản, được giáo dục dưới mái trường cộng sản, đã tuyên thệ vào đảng, nhưng sau 30 Tháng Tư năm 1975, bà chỉ cần vào nhà sách ở Sài Gòn, quan sát sơ qua là đủ để bà nhận thấy Miền Nam có tự do và nguyên rửa chế độ cộng sản lừa bịp bà. Còn cái thứ được hưởng cơm gạo của Miền Nam, được ăn học, được tự do lại chạy theo cộng sản rồi tự phong cho mình là trí thức mà không biết xấu hổ thì hết chỗ nói!

Ông Lê Hiếu Đằng khoe từng bị chế độ Sài Gòn (!) kêu án tử hình khiếm diện mà không hề sợ. Nhưng lại sợ cái đảng mà ông nhắm mắt rước về! Phải đợi cho đến khi bà Kim Chi lên tiếng thì ông Đằng mới bày đặt viết thư khen ngợi, phụ họa sự dũng cảm của bà cho đỡ thẹn với lương tâm; chứ không tự mình dám nói lời khẳng khái như nghệ sĩ Kim Chi. Ông Đằng chê bai cái xã hội mà ông đang sống, rồi ông lại trích dẫn lời Hồ Chí Minh trong di chúc: “Anh thực sự vui mừng vì đội ngũ của chúng ta ngày càng đông vui, anh và Kim Chi cũng như biết bao người khác đang dấn thân cho cuộc chiến đấu mới vì một nước Việt Nam thật sự “Hòa bình, độc lập, thống nhất, dân chủ và giàu mạnh” (Di chúc của Chủ tịch Hồ Chí Minh, ghi chú của ông Đằng).”.

Thử hỏi các danh từ “hòa bình, độc lập, thống nhất, dân chủ và giàu mạnh” có bao giờ ông Hồ thực tâm mang ra áp dụng? Ông Đằng và đội ngũ của ông ta vẫn không nhận thức được ông Hồ là kẻ Đại Bịp qua các chứng liệu lịch sử quá rõ ràng, vẫn tôn vinh ông Hồ thì trách gì ông ta đút đầu vào bung theo Mặt trận Giải phóng Miền Nam, một tổ chức mà kẻ ngu si, đàn độn lắm cũng phải hiểu đó là công cụ do cộng sản lập ra. Đọc thư ông Đằng, tôi thiết nghĩ rằng tại vì ông ta bị thất sủng, được Đảng thí cho cái chức Phó Chủ tịch Mặt trận Tổ Quốc hữu danh vô thực tại Sài Gòn, nên bất mãn, rồi bày đặt theo đuôi các nhà phản kháng ký kiến nghị để mọi người nhớ đến tên tuổi. Nếu ông Đằng được phong làm Thủ tướng như Nguyễn Tấn Dũng, Chủ tịch

Nước như Trương Tấn Sang (người đồng chí ra bung với ông ta) thì thử hỏi ông ta có dám gạt ra một bên quyền lợi cá nhân, phe phái để chống bọn bành trướng Bắc Kinh không? Hay vẫn ông cứ theo thằng Tàu vì sợ mất Đảng?

Các bạn trẻ quý mến,

Cuộc đấu tranh của các bạn còn rất nhiều cam go, bởi vì còn khá đông những phần tử tôn vinh ông Hồ, một kẻ bán nước phản bội dân tộc. Những “lão thành cách mạng” nếu quả thực có lòng yêu nước yêu dân thì oán hận ông Hồ mới phải. Bởi vì ông Hồ là người đưa đường dẫn lối, lừa đảo thanh niên bằng khẩu hiệu “Độc Lập, Tự Do, Hạnh Phúc” để đi xin súng ống đạn dược của Nga Tàu giết hại đồng bào, biến đất nước thành một nhà tù vĩ đại dưới chế độ chuyên chính vô sản, để ra một bầy con làm tay sai cho bọn bành trướng Trung quốc. Những “lão thành cách mạng” khoe nhiều tuổi đảng, nhiều huy chương tự hào về cái quá khứ anh hùng của mình dám quyết tử để dân tộc quyết sinh là không đúng sự thực, Nói cho chính xác, họ xung phong vào chốn đầu tên mũi đạn vì tiếng kèn thúc quân, vì được tuyên dương công trạng; chứ kỳ thực họ chỉ là những kẻ hèn nhát, không bao giờ dám mở miệng bênh vực lẽ phải.

Tôi xin chứng minh:

Cù Huy Hà Vũ, con trai người đồng chí của họ, đứng lên chống lại Cái Ác, Cái Hèn của nhà cầm quyền lệ thuộc ngoại bang mà các “lão thành cách mạng” chẳng dám đem tâm thân già ra bảo vệ, để mặc cho con đồng chí mình bị tống vào ngục thất! Tôi đề nghị họ trưng hình Hồ Chí Minh lên, giương cao ngọn cờ đỏ sao vàng và căng biểu ngữ “độc lập, tự do, hạnh phúc”, rồi cùng nhau lũ lượt kéo đến tòa án xử Cù Huy Hà Vũ năm vạ, quyết đòi trả tự do “đưa con cách mạng” để xem cái đảng do họ tiếp tay dựng lên sẽ làm gì. Nhưng họ hãy còn tham sống sợ chết để được mang danh lão thành, không dám làm theo đề nghị của tôi! “Lão thành” chỉ dám ngồi nhà ký kiến nghị thì đã cho là đầy đủ bổn phận. Nỗi bất hạnh của dân tộc mình là như vậy đấy, các bạn ạ!

Tuổi tôi nay đã ngoài bảy chục, muôn tuân theo lời dạy cổ nhân hãy quảng gánh lo đi mà vui sống, tìm sự thanh thản cho tâm hồn trước khi về với đất, nhưng lòng tôi vẫn đau đáu với nỗi bất hạnh của dân mình nơi quê nhà. Những đêm dài trần trọc không ngủ được vì giận mình bất lực, nên chỉ biết chấp tay cầu xin Trời Phật gia hộ, độ trì cứu khổ cứu nạn cho đồng bào mà thôi.

Bọn cầm quyền tay sai Bắc Kinh đàn áp thô bạo những người yêu nước chống ngoại xâm như các bạn thì nước ta đã bị Tàu đô hộ thực sự rồi; chứ không còn là nguy cơ mất nước nữa. Trên Tây Nguyên, nóc nhà của nước ta, thì đã bị lính Tàu giả dạng công nhân khai thác bô-xít trấn đóng; ngoài Biển Đông, nguồn cung cấp hải sản của ta, thì cũng đã bị quân Tàu bao vây; trên toàn cõi xứ sở thì bọn Tàu khựa ngất ngưỡng, nghênh ngang xí xộ, coi khinh dân tộc mình. Tổng thống Obama đi công du Châu Á, chỉ ghé thăm Miến Điện, Thái Lan vì khinh bọn cầm quyền ở Hà Nội xỏ lá, tráo trở, đặt bút ký thỏa thuận tất cả các quy ước quốc tế, nhưng không thi hành. Câu hỏi được đặt ra: Tại sao bọn cầm quyền hèn như vậy?

Dưới đây là ước đoán của tôi:

Bọn bành trướng Bắc Kinh nắm được con bài tẩy, biết bọn lãnh đạo Việt Nam phải dựa vào bóng ma của Hồ Chí Minh để tồn tại. Cho nên Bắc Kinh dọa sẽ bạch hóa hồ sơ, nếu tỏ ra cứng đầu, về những cam kết bán nước của ông Hồ, của Lê Khả Phiêu, của Nông Đức Mạnh. Do đó Công an Cộng sản phải tuân hành mệnh lệnh Bắc Kinh, thẳng tay trừng trị những người yêu nước biểu tình chống Trung Quốc.

Mao Trạch Đông là một đồ tể khát máu, nhưng được dân Tàu tôn thờ, vì Mao Trạch Đông giống như Tần Thủy Hoàng gòm thâu lục quốc thống nhất Trung Hoa. Mao Trạch Đông nhờ chủ nghĩa cộng sản mà nước Tàu thoát ra khỏi cảnh bị liệt cường xâu xé và xóa được sự khinh bỉ của thế giới. Tấm bảng “Cấm chó và người Tàu” dán trước cửa hiệu ăn của người Anh không thấy nữa. Còn Hồ Chí Minh chạy theo cộng sản, mượn thế lực của Trung Cộng, đánh Pháp, đuổi Mỹ để đi đến hậu quả nước nhà bị Bắc Thuộc thêm một lần nữa, thì hình ảnh Hồ Chí Minh phải bị tống ra khỏi não trạng những ai muốn lớn tiếng chống sự xâm lăng của Tàu.

Như tôi chứng minh ở trên, Hồ Chí Minh chưa bao giờ là người cộng sản trong con mắt Karl Marx. Ông ta là một kịch sĩ đại tài, một phù thủy cao tay ẩn có nhiều phù phép, một người đạo đức giả che giấu tài tình sự cùng hung cực ác. Tình trạng đạo đức suy đồi, cái ác lên ngôi ở nước ta ngày nay là do ông Hồ và đám đệ tử của ông ta tạo nên. Chủ nghĩa Cộng sản chưa bao giờ có ở nước ta trong hiện thực, nên tôi không thể chống cái không có. Tôi chỉ chống lại cái Ác, cái Vô Đạo Đức, nên các bạn đừng bảo tôi là người Chống Cộng cực đoan. Bao lâu xác ông Hồ còn nằm ở vườn hoa Ba Đình, ảnh tượng của ông Hồ còn được trưng bày trước công chúng, nơi hội họp, thì cái tập đoàn cầm quyền tay sai Bắc Kinh còn tiếp tục thống trị và dân tộc Việt Nam còn bị gông cùm.

Cuộc đấu tranh hôm nay của các bạn cực kỳ cam go hơn lúc nào hết, vì cùng một lúc phải chống lại hai trận giặc: Nội xâm và ngoại xâm. Nội xâm là bọn thối nát, tham nhũng, ăn cắp và những não trạng còn thờ phượng Hồ Chí Minh, một tội đồ dân tộc. Ngoại xâm là bọn bành trướng Trung Quốc, một kẻ thù muôn đời của ta.

Vài lời tâm tình với các bạn trong niềm hy vọng ý chí bất khuất, khí phách hiên ngang của các bạn sẽ tỏa sáng khắp cả nước để toàn dân thức tỉnh, đấu tranh phục hồi đạo đức truyền thống của tổ tiên. Khi Quyền Con Người bị tước đoạt, hủy diệt, thì Con Người không còn là Con Người! Phải giành lại quyền ấy để mình là Con Người.

Thân ái chào các bạn,

Bằng Phong Đặng Văn Âu

Nguồn: <https://chauxuannguyen2019.org/2013/01/25/tam-tinh-voi-cac-ban-tre-yeu-nuoc-tai-quoc-noi-bang-phong-dang-van-au/>

www.vietnamvanhien.org

